

OSUD

LIDÉ mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě.

To všechno jsou jen dílčí označení zákona, zakotveného ve stvoření: *zákona zpětného působení!*

Je to zákon, spočívající v celém stvoření od prvopočátku, který byl nezrušitelně vetkán do velikého, nikdy nekončícího děje vznikání jako nezbytná část samého tvoření a vývoje. Jako ohromný systém nejjemnějšího nervového pletiva udržuje a oživuje celý ten mohutný všehomír a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a brání.

Prostě a jednoduše, a přece tak výstižně to řekl již Ježíš Kristus: »*Co člověk zasévá, to sklídí!*«

Těchto několik slov podává obraz dění a života v celém stvoření tak úžasně, že to sotva lze říci jinak. Jejich smysl je neotřesitelně vetkán do všeho bytí. Nezvratně, nedotknutelně, neúplatně v nepřetržitě účinku.

Můžete to vidět, jestliže vidět *chcete!* Začněte jen pozorováním svého viditelného okolí. Co nazýváte přírodními zákony, jsou přece Božské zákony, je to vůle Stvořitele. Rychle poznáte, jak neochvějně a vytrvale pracují. Vždyť zasejete-li pšenici, nesklidíte žito, a když vysejete žito, nemůže vám vzejít rýže!

To je každému člověku tak samozřejmé, že o vlastním dění vůbec nepřemýšlí. Není si ani vědom nesmlouvavého a mocného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, jež mu záhadou být nemusí.

Tentýž zákon, který můžete pozorovat při setbě, působí se stejnou jistotou a mocí i v těch nejjemnějších věcech, které jste schopni poznat jen mikroskopem, a pokračuje ještě dál do celé jemnohmotné části stvoření, jež je mnohem rozsáhlejší než jeho část hrubohmotná. Působí nezměnitelně *v každém* dění, i při nejjemnějším formování vašich myšlenek, které přece také ještě mají určitou hmotnost.

Jak jste se mohli domnívat, že by to mělo být jiné právě tam, kde byste si to sami přáli? Vaše pochybnosti nejsou ve skutečnosti nic jiného než vyjádřená vnitřní přání!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh plodí druh s ním shodný, nechť se jedná o jakoukoliv látku. Právě tak stále stejný je i růst a vývoj, zrání plodů a zrod stejného druhu. Toto dění prostupuje jednotně všechno, nečiní rozdíly, nezanechává mezery a nezastaví se před jinou částí stvoření, nýbrž působí i v ní, podobno neroztržitelnému provazci, bez ustání a bez přerušení.

I když se většina lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti z vesmíru vydělila, Božské nebo přírodní zákony ji nepřestaly pokládat za jeho součást a pracují dále nezměněny, klidně a stejnoměrně.

Zákon zpětného působení však také zapřičiňuje, že všechno, co člověk zasévá, tedy k čemu dal podnět, sklidit *musí*.

Na počátku každého činu má člověk svobodu rozhodování, ale jen v tom, že sám určuje, kterým směrem má být vedena vesmírná síla, proudící skrze něj. Důsledky působení síly ve směru, který jí on sám určil, již *musí* nést sám. Přesto trvají mnozí na tvrzení, že člověk přece nemá svobodnou vůli, je-li podroben osudu!

Důvodem této pošetilosti je jen sebekonejšení nebo hněvivé podrobení se něčemu nevyhnutelnému, reptává rezignace, hlavně však sebeomluva. Vždyť každý z těchto vracejících se zpětných následků měl svůj počátek, a *v tomto počátku, ve svobodném rozhodnutí* tkví příčina jeho pozdějšího účinku.

Takové svobodné rozhodnutí jednou předcházelo *každému* zpětnému působení, tedy každému osudu. Svým dřívějším chtěním člověk pokaždé zplodil, vytvořil něco, v čem bude muset později krátce nebo déle sám žít. *Kdy* se to stane, je velmi rozdílné. Může to být ještě ve stejném pozemském životě, v němž k tomu dalo původní chtění podnět, ale právě tak i po odložení hrubohmotného těla v jemnohmotném světě, anebo ještě později opět v dalším hrubohmotném pozemském bytí.

Tyto proměny zde nehrají roli a člověka zpětných účinků nezabavují. Ten s sebou stále nosí spojovací vlákna, dokud se od nich

neuvolní, tedy »neoprostí se« od nich konečným vyrovnáním, které přivodí zákon zpětného působení.

Každý, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslil jiné!

Když se tedy dnes člověk rozhodne učinit jinému něco zlého, ať již v myšlenkách, slovy nebo skutky, pak tím něco »postavil do světa«. Je lhostejné, zda je to viditelné nebo ne, zda je to tedy hrubohmotné či jemnomotné. Má to v sobě sílu, a proto i život, který se dále rozvine zamýšleným směrem.

Jak se projeví účinek u toho, jehož to má postihnout, závisí plně na jeho duševním stavu. Může mu způsobit větší nebo menší škodu, snad i jinou, než bylo zamýšleno, nebo také vůbec žádnou, neboť rozhoduje jen jeho vlastní duševní stav. Nikdo tedy není vydán těmto účinkům bez ochrany na pospas.

Jiné je to s člověkem, který svým rozhodnutím a svým chtěním tento pohyb vyvolal, kdo tedy byl jeho původcem. S ním zůstává výtvor bezvýjimečně spojen a po kratším nebo delším putování vesmírem se k němu znovu vrátí posílený zpět, jako včela obtěžkán přitažlivostí stejnorodého.

Zákon zpětného působení přitom působí tak, že každý výtvor při svém putování vesmírem přitahuje různé výtvořiny stejného druhu nebo je jimi sám přitahován. Jejich shlukováním pak vzniká zdroj síly, který jako z centrály posílá umocněnou sílu stejného druhu zpět ke všem, kdo jsou prostřednictvím svých výtvořin spojeni jako šňůrami se shromaždištěm stejného druhu.

Tímto zesílením dochází ke stále většímu zhutnění, až konečně vznikne hrubohmotná sraženina, dávající někdejšímu původci samému prožít na sobě všechno, co chtěl původně způsobit jinému, aby se od toho nakonec osvobodil.

Takto vzniká a vyvíjí se tolik obávaný a zneuznávaný osud! Je spravedlivý až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupnění, protože přitahováním pouze *stejného druhu* nemůže zpětné záření přinést nikdy nic jiného než to, co člověk sám skutečně původně chtěl.

Přitom je lhostejné, platilo-li chtění určité osobě nebo bylo-li všeobecné, neboť stejný proces proběhne přirozeně i tehdy, nesměruje-li

člověk své chtění přímo na osobu nebo skupinu osob, nýbrž vůbec v určitém druhu chtění žije.

Druh chtění, pro který se člověk rozhodne, je určující pro plody, které bude muset nakonec sklízet. Tak se na člověka zavěšují nesčetná jemnohmotná vlákna nebo on na ně, a těmito vlákny proudí k němu nazpět všechno, co kdysi sám chtěl. A tato proudění vytvářejí směsici, působící trvale a silně na utváření charakteru.

Tak je v mocném kosmickém ústrojí mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku »vede«. Ale nepotká ho nic, k čemu dříve sám nezavdal podnět.

Člověk si sám dodává vlákna, z nichž se na neúnavném tkalcovském stavu bytí tká plášť, který musí nosit.

Kristus vyslovil jasně a přísně totéž, když pravil: »Co člověk zasévá, to *sklidí*.« Neřekl »může« sklidit, nýbrž »*sklidí*«. To je totéž, jako *musí* sklidit.

Jak často říkají jinak zcela rozumní lidé: »Je mi nepochopitelné, že Bůh něco takového dopouští!«

Nepochopitelné však je, že mohou lidé něco takového říci! Jak malého si podle tohoto výroku představují Boha. Dokazují tím, že ho pokládají za »Boha jednajícího *podle libovůle*«.

Bůh však nijak přímo nezasahuje do všech těch malých a velkých lidských starostí, do válek, bídy a všemožného dalšího pozemského dění! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně vykonávají svou neúplatnou práci, takže se vše navlas přesně splňuje, věčně stejně působí, a proto je jakékoliv nadržování právě tak nemožné jako křivda nebo nespravedlnost.

Bůh se tedy o to vše nemusí zvlášť starat. Jeho dílo je bez mezer.

Avšak mnozí lidé velmi chybují, když posuzují jen podle dění v hrubohmotném, sebe v něm považují za střed a počítají jen s *jediným* pozemským životem. Ve skutečnosti jich mají za sebou již více. Tyto pozemské životy, jakož i mezidobí v jemnohmotném světě, jsou *jedním jednotným* bytím, jímž se bez přerušení táhnou napjatá vlákna, takže v současném pozemském životě lze pozorovat účinky jen malé části těchto vláken.

Je proto velkým omylem domnívat se, že zrozením začíná úplně nový život, že je tedy dítě »nevinné«* a že všechny životní události se mají přičíst jen současnému krátkému pozemskému životu. Kdyby tomu tak skutečně bylo, musely by samozřejmě spadat příčiny, následky i zpětné účinky do rozpětí jednoho pozemského života, má-li být zachována spravedlnost.

Odvraťte se od tohoto omylu. Pak rychle odhalíte ve všech událostech dnes tak často postrádanou logiku a spravedlnost!

Mnozí lidé se přitom uleknou a budou se obávat zpětných účinků, které na ně podle těchto zákonů z dřívějšíka ještě čekají.

Takové starosti jsou však zbytečné pro ty, kteří to s dobrým chtěním myslí vážně; *neboť v samočinně působících zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!*

Trvalým usilováním o dobré chtění se ihned vytyčí mezník, jímž jednou musí skončit řetěz zlých zpětných účinků. Kromě toho však zde dojde k uplatnění ještě jiný proces nesmírné ceny:

Díky trvalému dobrému chtění ve všem myšlení a jednání proudí ve zpětném účinku ze stejnorodého zdroje síly stálá posila, takže se dobro v člověku samém stále více upevňuje, vystupuje z něj a následně i zformuje jeho jemnohmotné okolí. To ho pak obklopí jako ochranný obal, podobně jako zeměkouli chrání vrstva vzduchu.

Vracejí-li se pak z dřívějšíka k takovému člověku zlé zpětné účinky k odpykání, odrazí se od čistoty jeho okolí nebo obalu, a jsou tak od něj odvráceny.

Vniknou-li však přesto do tohoto obalu, pak se zlá záření buď ihned rozloží, nebo alespoň značně zeslabí. Škodlivý účinek tak vůbec nenastane, nebo k němu dojde jen ve zcela nepatrné míře. Kromě toho je změněné vlastní nitro člověka, k němuž směřují zpětné proudy, díky trvalému úsilí o dobré chtění mnohem jemnější a lehčí, takže již není stejného druhu s větší hustotou nepříznivých či nízkých proudů. Podobně jako když radiotelegrafický přijímací aparát není vyladěn na stejnou vlnovou délku jako aparát vysílací.

* Přednáška »Tajemství zrození«

V přirozeném důsledku pak nemohou jinorodé hutnější proudy pevně zakotvit a projdou kolem beze škody, odčiněny bezděčně provedeným symbolickým jednáním, o jehož druzích promluví ještě později.

Proto neprodleně k dílu! Stvořitel vám ve stvoření vložil všechno do rukou. Využijte času! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo užitek!